

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Φεβρουάριος 2018 | 4320

«ΚΑΘΩΣ ΗΓΑΠΗΣΑ ΥΜΑΣ»

“Ολοι μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην. Πρόκειται γιὰ εἶδος πρῶτης ἀνάγκης. Ἀφορᾷ τὴν οὐσία τῆς ὑπάρξεώς μας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει σωστὰ καὶ ἰσορροπημένα χωρὶς τὴν ἀγάπην. Θέλει ἐξ ἴσου νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀγαπᾶται. Κάθε ἄλλη κατάσταση δὲν εἶναι φυσιολογική. Νὰ γιατί εἶναι τραγικὸ ἡ πρῶτη αὐτὴ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας, νὰ ἀπουσιάζει ἢ νὰ πλαστογραφεῖται. Νὰ τὴν ἀναζητᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ πόθο βαθὺ καὶ νὰ μὴ τὴν βρίσκει στὴ γνήσια καὶ αὐθεντικὴ τῆς μορφῆ.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ βαθιὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ἔρχεται νὰ ἰκανοποιήσει ὁ Χριστός. Μᾶς πρόσφερε ὄχι μιὰ ὁποιαδήποτε ἀγάπην. Μᾶς πρόσφερε τὴν ἀγάπην στὴν πιὸ γνήσια καὶ ἀληθινὴ τῆς μορφῆ. Μιὰ ἀγάπην ἀσύγκριτη καὶ ἀσύλληπτη ποὺ ὁμοιά τῆς δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος. Θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν ἀγάπην αὐτὴ στὴν αὐθεντικὴ τῆς μορφῆ; Τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης τὸ ἀτενίζουμε στὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Πρόσφερε τὴ ζωὴ Του θυσία γιὰ χάρη μας. Ὑπέστη τὸν πιὸ ὀδυνηρὸ θάνατο ἀπὸ ἀγάπην σὲ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀγάπην αὐτὴ προβάλλεται ὡς ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε κριτήριον μὲ τὸ ὅποιο θὰ κρίνουμε τὴ γνησιότητα τῆς ἀγάπης. Ἐνα κριτήριον ζωντανό, ὅπως τὸ ἐνσάρκωσε, τὸ ἔζησε καὶ μᾶς τὸ παρουσίασε ὁ ἴδιος.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίσημες στιγμῆς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσει πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος Του, ἄφησε στοὺς μαθητῆς Του τὶς πιὸ βαρυσήμαντες ὑποθήκες Του. Εἶχε ἀγαπήσει τοὺς ἀνθρώπους «εἰς τέλος», μὲ τὴν πιὸ τέλεια, θερμὴ καὶ στοργικὴ ἀγάπην. Καὶ τώρα μποροῦσε νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ κάνουν καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιο. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς λέει: «**Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**» (Ἰωάν. 13' 34). Καινούργια καὶ ἐπαναστατικὴ ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ποῦ βρίσκεται τὸ νέο καὶ ἐπαναστατικὸ; Στὸ «καθώς». Σὰς προσφέρω μιὰ καινούργια ἐντολή. Νομοθετῶ κάτι τὸ νέο καὶ πρωτόγνωρον. Νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μὲ ποιά ἀγάπην; «**Καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς**». Ὅπως ἐγὼ σὰς ἀγάπησα. Τοῦ λοιποῦ δὲν χωρᾶνε παρεξηγήσεις καὶ παρερμηνεῖες. Θέλετε νὰ δεῖτε ἂν ἡ ἀγάπην σας εἶναι σωστή; Θέλετε νὰ ἐλέγξετε τὴ γνησιότητά της; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν συγκρίνετε μὲ τὴ δική μου. Μοιάζει; Ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ της; Τότε καὶ ἡ δική σας ἀγάπην εἶναι ἀληθινὴ.

Πὼς πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε; Ὅπως ἐγὼ σὰς ἀγάπησα, μᾶς λέει ὁ Κύριος. Πὼς ὁμως μᾶς ἀγάπησε; Τί ἀκριβῶς σημαίνει αὐτό; Νὰ ἀγαπᾶμε, ὅπως μᾶς ἀγάπησε ὁ Κύριος, αὐτὸ σημαίνει πρῶτα ἀπὸ ὅλα, πὼς ἡ ἀγάπην μας θὰ εἶναι γενικὴ, πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς περιορισμοὺς καὶ διακρίσεις. Θὰ ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς. Αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ἐκεῖνους ποὺ μᾶς ἀντιπαθοῦν. Αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἐπαινοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνους ποὺ μᾶς κατηγοροῦν. Ὅχι μόνο τοὺς συμπατριῶτες μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους. Τοὺς ὁμόδοξους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλόδοξους καὶ ἑτερόδοξους. Τοὺς ὁμόθρησκους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους. Τοὺς βολικοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύσκολους, τοὺς εὐχάριστους, ἀλλὰ καὶ τοὺς δυσάρεστους καὶ τοὺς ἐνοχλητικοὺς. Τὸν πρόσχαρον φίλον, ἀλλὰ καὶ τὸν δύστροπον γείτονα. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου «**ὄς διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου**» (Πράξ. 1' 38). Αὐτὸ τὸ «**πάντας**» τὰ λέει ὅλα. Περιλαμβάνει ὅλους καὶ ὅλα.

Θέλετε νὰ δεῖτε ἂν ἡ ἀγάπην σας εἶναι σωστή; Θέλετε νὰ ἐλέγξετε τὴ γνησιότητά της; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν συγκρίνετε μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς «καταδυναστευομένους». Γι' αὐτὸ καὶ τὸ προσκλητήριόν Του ἦταν πάντα γενικὸ καὶ κανένα δὲν ἀπέκλειε ἀπὸ τὴ σωτηρία: «**Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς**» (Ματθ. 11' 28).

«**Καθώς**», ὅπως ὁ Χριστός. Αὐτὸ σημαίνει ὄχι μόνο ὅλους, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Καὶ στὶς δύσκολες καὶ στὶς εὐκολες. Ὁ Χριστὸς εὐεργετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅταν τὰ πλήθη ἐκδήλωναν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀναγνώρισή τους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ποικιλώνυμος ὄχλος, ἡ ὑποκρισία καὶ ὁ φαρισαϊσμὸς τὸν συκοφαντοῦσαν, τὸν καταδίωκαν, γιὰ νὰ τὸν καρφώσουν στὸ τέλος στὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ: «**Ἴνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ**» (Ἰωάν. 15' 13). Νὰ θυσιάσει τὴ ζωὴ του γιὰ τοὺς φίλους του καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του. Τὸ αἰώνιον παράδειγμα ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ Κύριός μας.

Συνάντηση με τὸν Ἰησοῦ

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ μᾶς προβληματίζει σωστά, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ ἀποτελεῖ πρόβλημα. Ὁ Ζακχαῖος. Θέτει μερικὰ συγκλονιστικὰ ἐρωτήματα στὸν ἀναιμικὸ Χριστιανισμό μας καὶ στὴ χλιαρὴ πνευματικὴ μας ζωὴ. Μαστιγώνει μὲ τὸ παράδειγμά του τὴν ἀσυνέπεια καὶ ἀνακολουθία πολλῶν σύγχρονων Χριστιανῶν.

Πράγματι. Τί ἦταν αὐτό, ποὺ ἔκανε τὸν Ζακχαῖο νὰ θέλει νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ; **«ΕΖΪΤΕΙ ΙΔΕΪΝ Τὸν Ἰησοῦν».** Ἕνας πλούσιος μὲ ψηλὴ κοινωνικὴ θέση καὶ ἐπιρροὴ τί ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ταπεινὸ καὶ φτωχὸ Διδάσκαλο; Τίποτα δὲν τοῦ ἔλειπε. Ὅλα στὴ διάθεσή του. Χρήματα, ἀγαθὰ, ἀξίωμα, ὅλα αὐτὰ τοῦ πρόσφεραν μιὰ μοναδικὴ κοινωνικὴ προβολή. Τὴ στιγμὴ, ποὺ πολλοὶ ἐπεδίωκαν νὰ δοῦν τὸν Ζακχαῖο, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν τὴν εὐνοιά του, ἐκεῖνος ζητοῦσε **«ιδεῖν τὸν Ἰησοῦν».**

Εἶχε σημάνει γιὰ τὴν καλοπροαίρετη αὐτὴ ψυχὴ ἡ ὥρα τῆς χάριτος. Στὰ βᾶθη τῆς καρδιάς του εἶχε βλαστήσει τὸ σπέρμα τῆς σωτηρίας καὶ τώρα κάτω ἀπὸ τὴς ζωογόνες ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης ἔπρεπε νὰ ρίξει βαθιὲς ρίζες καὶ νὰ δέσει ὄριμους καρπούς. Αὐτὸ κυριαρχοῦσε τώρα μέσα του. Ὅλα τὰ ἄλλα πῆγαιναν στὸ περιθώριο.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν εἶναι ὁ ἀπογοητευμένος οὔτε ὁ ἀποτυχημένος τῆς ζωῆς, ποὺ ζητᾷ ἕνα ἀποκούμπι

Ὁ Ζακχαῖος δὲν σταμάτησε σὲ μιὰ ἀπλὴ ἐξωτερικὴ γνώση τοῦ Κυρίου. Προχώρησε σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ γνωριμία. Κατάλαβε, πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀρέσκειται στὰ ἡμίμετρα καὶ τὴς μετριότητες. Θέλει ριζικὲς λύσεις καὶ ριζοσπαστικὲς ἀποφάσεις.

στὸ Χριστό. Εἶναι ὁ πετυχημένος ἀρχιτελώνης, ποὺ τοῦ χαμογελάει ἡ ζωὴ καὶ τοῦ ὑπόσχεται ἀκόμα πιὸ μεγάλην καριέρα. Εἶναι ὁ πλούσιος, ποὺ ἔχει ὅλες τὴς δυνατότητες νὰ αὐξήσῃ τὸν πλοῦτο του.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀκμὴ του παίρνει

τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Δείχνεται ἀληθινὰ γενναῖος. Παρουσιάζει μιὰ συγκινητικὴ συνέπεια, ποὺ ἀπαιτοῦσε μιὰ μοναδικὴ ἀνταπόδοση. Εἶναι ὁ πλούσιος, ποὺ διαψεύδει τὸν κανόνα. Ἀπαρνεῖται ὅχι μονάχα τὰ πλοῦτη του, ἀλλὰ καὶ τὴ δόξα του καὶ τὴ μεγάλη κοινωνικὴ του θέση.

Προκειμένου νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφαση τῆς ζωῆς του, ἀψηφᾷ δυσκολίες, κόπους, ἐπικρίσεις καὶ δυσμενῆ σχόλια τῶν ἀνθρώπων. Σκαρφαλώνει πάνω σὲ δέντρο σὰ μικρὸ παιδί, παραμερίζοντας καὶ κοινωνικὴ θέση καὶ προσωπικὴ ἀξιοπρέπεια. Ἦταν μικρὸ κάτι τέτοιο; Ἄν μεταφερθοῦμε στὴ θέση του, θὰ δοῦμε, πὼς ἦταν πολὺ μεγάλο.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μεγαλύτερο. Ἡ συγκινητικὴ διακήρυξη, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴ χειρονομία τῆς γενναιότητος. Ἡ συνάντησή του μὲ τὸν Ἰησοῦ εἶχε ἄμεσο τὸ ἀποτέλεσμα. **«Σταθεὶς ὁ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριο· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρ-**

χόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἶτινός ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Λουκ. 19' 8).

Ὁ Ζακχαῖος δὲν σταμάτησε σὲ μιὰ ἀπλὴ ἐξωτερικὴ γνώση τοῦ Κυρίου. Προχώρησε σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ γνωριμία. Καὶ ἔβγαλε πέρα γιὰ πέρα τὴς συνέπειες. Κατάλαβε, πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀρέσκειται στὰ ἡμίμετρα καὶ τὴς μετριότητες. Θέλει ριζικὲς λύσεις καὶ ριζοσπαστικὲς ἀποφάσεις. Ὅχι ἀναβολὲς καὶ ἀπραγματοποιήσιμες διαθέσεις. **«Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας».**

«Ἰδοὺ», λέει καὶ ὁ Ζακχαῖος. Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ προσφέρω τὴ μισὴ περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς καὶ μὲ τὴν μισὴ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω στὸ τετραπλάσιο κάθε ἀδικία. Δὲν προσφέρει ἕνα μέρος τῆς περιουσίας, κάτι γιὰ τὰ «μάτια». Ἀποξενώνεται αὐθόρμητα ἀπὸ ὅλη σχεδὸν τὴν περιουσία του. Καὶ μάλιστα τώρα. Τώρα ποὺ εἶναι πολὺ ὀδυνηρὴ μιὰ τέτοια ἀπάρνηση. Καὶ ὄχι μετὰ θάνατον, ποὺ γίνεται ἀνώδυνα καὶ ἀναγκαστικά.

Καὶ τὸ μυστικὸ ὅλου αὐτοῦ τοῦ θαυμάσιου καὶ συγκινητικοῦ ἥρωισμοῦ ποιοὶ ἦταν; Τὸ εἶπαμε. Ἡ συνάντηση μὲ τὸν Χριστὸ ἦταν μιὰ συνάντηση οὐσιαστικὴ καὶ ὄχι τυπικὴ. Πῆρε στὰ σοβαρὰ τὴ γνωριμία του μὲ τὸν Σωτῆρα Κύριο καὶ σταθερὰ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Γιατὶ κοντὰ στὸν Χριστὸ βρῆκε τὴ σωτηρία τὴ δική του καὶ τῶν δικῶν του. Βρῆκε αὐτό, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε προσφέρει οὔτε τὸ πολὺ κερδοφόρο ἐπάγγελμα οὔτε ἡ μεγάλη κοινωνικὴ προβολή.

Ὁ Ζακχαῖος συνάντησε ἀληθινὰ τὸν Χριστό. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ κατάλαβε, ὅσα ἄλλοι δὲν κατάλαβαν χρόνια ὀλόκληρα ἀπὸ τὴν ἀναστροφή μαζί του. Καὶ αὐτό, γιὰτὶ οἱ πολλοὶ δὲν συνάντησαν ποτε τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν γνώρισαν τὸν ἀνακαινιστὴ Κύριο, τὸν ἀσυνθηκολόγητο πνευματικὸ Ἐπαναστάτη, ποὺ ἀπορρίπτει τὰ ἡμίμετρα καὶ τοὺς ἔνοχους συμβιβασμούς. Γνώρισαν μιὰ παραποιημένη μορφή, κάποιον ἠθροσκευτικὸ ἀρχηγό, ποὺ χάνεται στὰ βᾶθη τῆς ἱστορίας, χωρὶς καθόλου νὰ ἀγγίζει καὶ πιὸ πολὺ νὰ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔλλειψη καὶ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Λεῖπει ἡ ἀληθινὴ γνωριμία μὲ τὸν Χριστό.

Ἡ συνάντηση μαζί Του εἶναι τυπικὴ, ἐξωτερικὴ, «στὸ πόδι». Βαδίζουμε ἴσως κοντὰ Του, πλάι Του, ἀλλὰ σὰν ξένοι. Τὰ βλέμματά μας δὲν διασταυρώνονται. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φλόγα τῆς θεϊκῆς ματιᾶς Του δὲν φθάνει ὡς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μας.

Κι ὕστερα μᾶς λένε, πὼς δὲν ἄλλαξε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν κόσμο! Πῶς ὅμως νὰ τὸν ἀλλάξει, ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἀκολουθήσουν σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικά, ὅπως ὁ Ζακχαῖος; Πρέπει νὰ ἀντιπῆσει στὴς καρδιὰς τὸ σάλπισμα τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀνταπόδοσης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης: **«Ἰδοὺ...»** ὅποιον ἀδίκησα, ὅποιον συκοφάντησα, ὅποιον... Καὶ τότε ἡ ἐπανόρθωση θὰ φέρει τὴν ἀνόρθωση.

Ἀπὸ τὴν ἀσφυξία στὴν κραυγὴ

Λέγεται πὼς κάποιος Καίσαρας εἶχε μιὰ μακάβρια σκέψη. Ἀποφάσισε νὰ ἐξοντώσει ὅλους τοὺς καλεσμένους του μὲ αὐτὸν τὸν ἀπίστευτο τρόπο. Ἡ ὀργιαστικὴ διασκέδαση πλησίαζε νὰ τελειώσει. Ἡ φωτόλουστη αἶθουσα ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὰ τραγούδια. Οἱ καλεσμένοι εὐθυμοί, μισοζαλισμένοι ἄδειαζαν τὰ ποτήρια. Τὸ κέφι βρισκόταν στὸ κορύφωμά του. Τότε ὁ Αὐτοκράτορας βγαίνει ἔξω καὶ διατάζει τοὺς ὑπηρετές του νὰ κλείσουν ἐρμητικὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ σαλονιοῦ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν βροχὴ τὰ ροδοπέταλα. Οἱ γλεντοκόποι, ποὺ δὲν ὑποψιάζονται τὴν ἀπειλή, ἐνθουσιασμένοι χειροκροτοῦν. Τὰ ἄνθη κατεβαίνουν ἀσταμάτητα καὶ στοιβάζονται παντοῦ. Σιγὰ-σιγὰ σκεπάζουν τὰ ἐπιπλα, τὰ τραπέζια, τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ λουλουδέσιος χείμαρρος ὁλοένα ἀνεβαίνει καὶ γίνεται ἀπειλητικός.

Οἱ καλεσμένοι ἀρχίζουν νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸν κίνδυνο. Οἱ ξαναμμένες ἐκεῖνες μορφές γίνονται κέρινες. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τρομαγμένοι βλέπουν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου νὰ τοὺς κυκλώνει ἀπὸ παντοῦ. Πανικόβλητοι σπκώνονται ἀπὸ τὰ ἀναπαυτικὰ τους καθίσματα, πατοῦν ἐπάνω στὰ τραπέζια, ὀρθώνονται στὰ δάκτυλα, γιὰ νὰ μὴν πνιγοῦν. Τὰ ροδοπέταλα ὁμως τοὺς καλύπτουν τὰ χέρια, φθάνουν στοὺς ὤμους, σκεπάζουν τὰ κεφάλια, κλείνουν τὰ μάτια, προκαλοῦν ἀσφυξία. Μιὰ αἶθουσα πλημμυρισμένη ἀνθοπέταλα, χωρὶς ὀξυγόνο, μεταβάλλεται σὲ νεκροθάλαμο. Ὅ,τι γίνεται μὲ τοὺς καλεσμένους τῶν σύγχρονων Καισάρων.

Ὁ σύγχρονος κόσμος, ἓνας κόσμος ποὺ ἀσφυκτιᾷ μέσα στὴ χλιδὴ, τὶς ἀνέσεις, τὸ γλέντι. Πεθαίνει ἀπὸ ἔλλειψη ὀξυγόνου, πνιγμένος μέσα στὰ νεκρολούλουδα μιᾶς ἀπρόσωπης καὶ ἀπάνθρωπης καταναλωτικῆς κοινωνίας. Ὑψώνει τὰ χέρια, σὲ στιγμὲς ἀπόγνωσης, ζητάει βοήθεια, ἐνῶ βυθίζεται μέσα στὸ χρυσοσκονισμένο τέλημα τοῦ αἰσθησιασμοῦ. Πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία, πνιγμένος στὰ ροδοπέταλα! Ἡ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ποὺ θὰ ταίριαζε σ' ὅλους τοὺς σύγχρονους χιμαιροκυνηγοὺς τῆς χαρᾶς.

Ἀσφυκτιᾷ ὁ σύγχρονος κόσμος γιὰ τὸ τοῦ λείπει τὸ ὀξυγόνο, τὸ ὀξυγόνο τῆς πίστεως, τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης, τῆς πίστεως στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ, τῆς προσευχῆς. Δὲν ξέρει νὰ ἀνυψώνει τὴν καρδιά καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Πλάστη καὶ Δημιουργό του. Δὲν ἔμαθε νὰ προσεύχεται. Τρέμει τὴ μόλυνση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, φοβᾶται τὰ καυσαέρια, πηγαίνει στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ ἀναπνεύσει ἐλεύθερα, νὰ ἀναζωογονηθεῖ. Δὲν κάνει ὁμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἀποτοξίνωση τοῦ πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ του.

Τοξινώνει καθημερινὰ τὴν ψυχὴ του, δηλητηριάζει τὴ σκέψη του, μολύνει τὶς αἰσθήσεις του, ζεῖ μέσα στὰ πνιγηρὰ τέγματα τῆς ἠθικῆς ἀποφορᾶς, ναρκώνεται ἀπὸ τὰ παραισθησιογόνα τοῦ πνεύματος, νεκρώνεται ἀπὸ τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ ἀργοπεθαίνει. Σβήνει καὶ χάνεται, γιὰ τὸ δὲν ἔμαθε νὰ προσεύχεται. Δὲν ξέρει πῶς νὰ ἀναπνεύσει ἐλεύ-

θερα, πρέπει νὰ «ἀπολύσει τοὺς ἄλλους» καὶ νὰ «ἀνεβῆ στὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι». Τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής; Ἄν δὲν ἀπολύσει τὸν ὄχλο τῶν περιττῶν φροντίδων, τὸν συρφετὸ τῶν παθῶν καὶ δὲν ἀνεβῆ στὸ ὄρος τῆς προσευχῆς, θὰ τὸν «φάει ὁ κάμπος». Ὁ νεο-Καίσαρας καιροφυλακτεῖ σὲ κάθε του βῆμα ὕπουλος, τρομερός.

Πιὸ συγκεκριμένα. Ἀναζητᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴ χαρὰ καὶ ἀρνεῖται τὸν χορηγό της. Δὲν θέλει νὰ καταλάβει, ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ ψάχνει γιὰ τὴ χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Δὲν ἀντιλαμβάνεται, πῶς ὅταν σκοτώνει τὸν Θεὸ μέσα στὴν ψυχὴ του, ταυτόχρονα δολοφονεῖ καὶ τὴ χαρὰ. Τότε ἡ ψυχὴ θρηνεῖ τὴ χαμένη εὐτυχία της. Γιατὶ ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν Δημιουργὸ καὶ Πατέρα της. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρισμένη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς της. «Εκεῖνος ποὺ ζητάει τὸν Θεὸ ζητάει τὴ χαρὰ» ἔλεγε ὁ ἱερός Αὐγουστίνος. Κι ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, πῶς ἐκεῖνος ποὺ ἀναζητᾷ τὴ χαρὰ ζητάει τὸν Θεό. Γιατὶ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τοῦ πληρώσει τὴ βαθιὰ αὐτὴ ἐπιθυμία.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠραία καὶ ἱερὴ στιγμὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνει τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά

του στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ συνομιλήσει μὲ τὸν Θεό, ὅπως τὸ παιδί μὲ τὸν πατέρα. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἀκουμπᾷ μὲ ἐμπιστοσύνη τὶς ἀνψυχίες της, τὰ βασανιστικὰ προβλήματά της, τοὺς φόβους της, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμορφους πόθους, τὰ σχέδια καὶ τοὺς εὐγενεῖς ὀρατισμοὺς της. Ἡ ἀνύψωση αὐτὴ εἶναι

Ἀναζητᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴ χαρὰ καὶ ἀρνεῖται τὸν χορηγό της. Δὲν θέλει νὰ καταλάβει, ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ ψάχνει γιὰ τὴ χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν Δημιουργὸ καὶ Πατέρα της. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρισμένη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς της. Γιατὶ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τῆς πληρώσει τὴ βαθιὰ αὐτὴ ἐπιθυμία.

εἰσπνοὴ ὀξυγόνου, ἀποτοξίνωση τοῦ πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποκάθαρση τῆς ψυχῆς, δύναμη ἀκαταμάχητη. Ἄνανεωμένη ἐπιστρέφει ἡ ψυχὴ, ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ἀνάβαση, γιὰ νὰ συνεχίσει τὸν ἀγῶνα της.

Αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς τὴν ἐνιωθαν ὅλες οἱ μεγάλες ψυχές. Ἦταν ἡ ζωὴ τους, ἡ χαρὰ τους, ἡ ἀναπνοή τους. Ὑπερβολικὲς ἴσως φαίνονται στὴν ἀτροφικὴ πνευματικὴ ζωὴ μας οἱ ἐκφράσεις τους. Γι' αὐτοὺς ὁμως ἦταν ἐσωτερικὲς ἐμπειρίες: «Τοῦ Θεοῦ μνημονευτέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον», ἔλεγε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἡ προσευχὴ ἦταν γιὰ τὴν ἁγία ψυχὴ του κάτι περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὸ ὀξυγόνο.

Παράλληλες οἱ τότε ἐποχές. Ὅταν ἓνας κόσμος πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία μέσα στὰ ρωμαϊκὰ ἀνάκτορα, ἓνας ἄλλος κόσμος, ὁμορφος, ἠθικός, γεννιόταν μέσα στὶς κατακόμβες, γιὰ τὸ ἀνάπνεε τὸ ὀξυγόνο τῆς προσευχῆς καὶ ἐτοίμαζε τὴν ἀνατολὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς.

«Ἀνθρωπὸς τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσον με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιε' 11-32
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. στ' 12-20

υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ

δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!

«Εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ».

Καθὼς μᾶς τραβάει ἡ τραγικὴ πορεία τοῦ ἀσώτου γιου, δίνουμε ὅπωςδῆποτε λιγότερη προσοχὴ στὴ μορφὴ τοῦ Πατέρα ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ παραβολή. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο παρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Κύριος, ὥστε πολὺ συχνὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλκύουν τὴν προσοχή μας.

Α) Ὁ πατέρας τὸν θυμᾶται.

«Ἀνθρωπὸς τις εἶχε δύο υἱούς». Καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἔχει δυὸ παιδιά, ἂν καὶ ἀκολούθησαν διαφορετικούς, ἀντίθετους δρόμους. Παιδιά του ἦταν καὶ ἔμειναν καὶ ὁ φαινομενικὰ πειθαρχικὸς γιός, ἀλλὰ καὶ ὁ νεότερος ποὺ ζήτησε «τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας» καὶ ἔφυγε μακριὰ του. Συνέχισε νὰ τὸν νιώθει παιδί του, ἔστω κι ἂν αὐτὸς δὲν συμπεριφέρθηκε καλά, ἔστω κι ἂν πολὺ τὸν ἐπὶκρανε. Γι' αὐτὸ καὶ ὄλο τὸν σκέπτεται καὶ τὸν περιμένει. Δὲν εἶχε προηγηθεῖ κανένα μῆνυμα πρὸς τὸν πατέρα ὅτι γυρίζει τὸ παιδί του. Ὅμως ἐπειδὴ ἡ σκέψη του, ἡ καρδιά του ἦταν στραμμένη πρὸς τὸ χαμένο του παιδί, συνεχῶς πρόσεχε τὸν δρόμο, μήπως καὶ τὸ ἀντικρίσει νὰ ἐπιστρέφει. Γι' αὐτὸ «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ». Τὰ γεροντικὰ μάτια φωτίσθηκαν. Ἐνα χαμόγελο ἄνθισε στὸ πρόσωπό του μόλις ἀντίκρουσε τὴ μορφὴ τοῦ παιδιοῦ του. Καίτοι ἀπὸ τὴν στερήσεις παραμορφωμένο καὶ τυλιγμένο μέσα στὰ κουρέλια του, ἡ καρδιά τοῦ στοργικοῦ Πατέρα δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσει. Ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν θεωροῦσαν νεκρὸ. Ἦταν τὸ παιδί του.

Πόσο καταπληκτικὴ αὐτὴ ἡ σκηνή! Ὁ Πατέρας ποὺ ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ παιδιοῦ του. Ἡ Ἀγάπη ποὺ περιμένει νὰ δείξει ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ στοργή.

Βεβαιώνει ὁ Κύριος: «οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν».

Β) Ὁ ἄσωτος γιὸς δὲν ἀπελπίσθηκε.

Αὐτὴ ἡ πίστη καὶ ἡ πεποίθησις στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἦταν στὴν καρδιά τοῦ νεότερου γιου ἔστω κι ἂν ἀπὸ πριγκιπόπουλο κατῆντησε χοιροβοσκός. Τὸ ὄραμα τοῦ στοργικοῦ Πατέρα ποὺ τὸν περίμενε, ἡ σκέψη ὅτι «πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι;», ἦταν τὰ κίνητρα πρὸς τὴ μεγάλη, τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφασις: «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου!».

Ἄχ, νὰ φώλιαζε καὶ στὴς δικές μας καρδιές ἡ μεγάλη αὐτὴ πεποίθησις! Νὰ ἦταν πάντα ζωντανὴ μπροστὰ μας ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι, κι' ὅταν γιὰ ὅποιονδήποτε λόγο ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τοῦ νεότερου γιου, ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ! Καὶ ὅτι ὁ στοργικὸς Πατέρας μᾶς περιμένει νὰ ἀποτινάξουμε τὸ λίθαργο τῆς ἁμαρτίας. Καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω στὸ θεῖο παλάτι.

Συχνὰ ὅμως λησμονοῦμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Πέφτουμε στὴν ἀπαισιοδοξία. «Δὲν γίνεται τίποτε μὲ μένα!» Ὅμως ποτὲ σὲ καμιὰ ψυχῇ, ὅσο κι ἂν φαίνεται παράδοξο, ἐφ' ὅσον δὲν ἔφθασε στὴν πόρωσι, δὲν κόβεται ὀριστικὰ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό. Μόνο ποὺ ἡ ὀμίχλη τῆς ἁμαρτίας τὴν δυσκολεύει. Καὶ πρέπει αὐτὴ νὰ φύγει γιὰ νὰ δοῦμε τὸν Πατέρα ποὺ μᾶς περιμένει. Ποὺ μᾶς παρακολουθεῖ κι ὅταν ἐμεῖς παραβαίνουμε τὸ νόμο Του.

Νὰ τὸ μεγάλο κίνητρο πρὸς τὴ μετάνοια, τὴν ἐπιστροφή: Ἡ πίστη πὼς ὅταν ἀπλώσουμε σ' Αὐτὸν τὰ χέρια μας, θὰ δοῦμε ὅτι Αὐτὸς πρῶτα ἔχει ἀπλώσει πρὸς ἐμᾶς τὰ δικά Του παντοδύναμα χέρια.

«Όταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κε' 31-46
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. ν' 8 - θ' 2

ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθῆσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῶ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν

ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον

ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, ἀσθενῆ καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῶ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν».

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ Δίκη τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, κρινόμενοι θὰ εἴμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ νόμος μὲ τὸν ὅποιο θὰ κριθοῦμε ἡ ΑΓΑΠΗ. Αὐτὴ ποὺ δεῖξαμε στὸν πεινασμένο, στὸν διψασμένο, στὸν ἄρρωστο, στὸν φυλακισμένο ἢ δὲν δεῖξαμε στὸν πονεμένο συνάνθρωπό μας.

A) Καταδικάζεται ὁ ἀτομισμὸς

Πολλοὶ μέσα στοὺς αἰῶνες, προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν, ἀκόμα καὶ μὲ θυσία, νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ καὶ ὄχι λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ξεχνοῦν τὴ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοὶ μιᾶνε συνεχῶς γιὰ τὴν περιουσία τους, τὰ σπίτια καὶ διαμερίσματα ἢ τὰ χωράφια καὶ εἰσοδήματά τους. Τοὺς ἀπασχολοῦν τὰ κεφάλαιά τους, τὰ πλούτη τους, τὰ ἀγαθὰ τους, οἱ μετοχές τους στὸ χρηματιστήριο. Γι' αὐτὰ συζητοῦν, ἐκεῖ εἶναι ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά τους. Καὶ ἀδιαφοροῦν ἢ κάνουν πῶς κάπως ἐνδιαφέρονται, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ὁ πόνος τοῦ ἄλλου. Συχνὰ αὐτὸς ὁ ἀτομισμὸς, ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὸν πλησίον φθάνει στὰ ἄκρα. Τόσοι καὶ τόσοι γύρω τους ὑποφέρουν! Εἶναι ἄνεργοι, εἶναι πολύτεκνοι, εἶναι σεισμόπληκτοι, εἶναι ξένοι ποὺ βρίσκονται στὴν πατρίδα μας, εἶναι γνωστοὶ καὶ συγγενεῖς, εἶναι ὅποιοιδήποτε συνάνθρωποί τους. Κι αὐτοὶ προκλητικὰ ζοῦν καὶ συμπεριφέρονται, χωρὶς νὰ νοιάζονται γιὰ τὸν ἄλλο. Ἐκεῖ ὀδηγεῖ ὁ ἄκρατος ἀτομισμὸς. Καὶ δυστυχῶς, ὄχι μόνον «αὐτοῖς», οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ συχνὰ κι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, εἴμαστε συντονισμένοι στὴν ἴδια νοοτροπία. Καὶ δείχνουμε λιγότερο ἢ περισσότερο ἀδιαφορία γιὰ τὸν «ἐλάχιστο» ἀδελφό μας.

B) Ἡ ἀγάπη

«Ὅσοι δπλώνουμε πιστοί, ἄς μάθουμε νὰ σκεπτόμαστε καὶ τοὺς ἄλλους. Νὰ ζοῦμε μὲ τὴ σκέψη τοῦ πόνου, τῆς δυστυχίας, τῆς συμφορᾶς τοῦ ἄλλου. **«Εἰ πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη».** Σκεπτόμαστε ὅτι εἴμαστε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ; Ὅτι ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐμεῖς νὰ καλοπερνᾶμε καὶ ἄλλοι νὰ ὑποφέρουν; Ἡ ἀγάπη ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους. Ὅχι μόνον στὸν ἰσχυρό, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀδύνατο. **«Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους».** Ἀνεξάρτητα ἀπὸ κοινωνικὴ θέση, φυλὴ, χρῶμα. Πρὸς ὅλους, μᾶς ζητάει ὁ Χριστὸς νὰ δείξουμε τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπη μας. Κι αὐτὸ ἀπευθύνεται στὸν ἴδιο. Ὅ,τι κάνουμε στὸν ἀδελφό μας, τὸ κάνουμε στὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Ὁ Κύριος ζητάει φυσικὰ νὰ δείξουμε τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ἐλεημοσύνη. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ συμπαραστάσή μας. Μὲ μιὰ ἐπίσκεψή μας. Μὲ λίγη τόνωση στὸν ἀποθαρρυσμένο, μὲ μιὰ συμβουλὴ στὸν πλανεμένο. Μὲ μιὰ πράξη τῆς καρδιάς μας. Μιὰ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Κάποια θυσία ἀπὸ τὴν ξεκούρασή μας. Κάποιος κόπος γιὰ τὸν ἀδελφό μας.

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς πίστεώς μας, μᾶς ἔδωσε τὸν τύπο τῆς γνήσιας, τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης ποὺ δὲν γνωρίζει ἀνάπαυση, ποὺ δὲν ὑπολογίζει κόπους καὶ θυσίες. **«Διπλῆθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας».** Καὶ ἔφθασε στὴν ὑπέρτατη θυσία. Καὶ ζητάει καὶ ἀπὸ μᾶς αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ μικρὲς ἢ μεγάλες θυσίες.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς αναγνώστες μας

«Κατευθυνθήτω...ώς θυμίαμα»

«Τὴν περίοδο αὐτὴ ἀκοῦμε συχνότερα τὸν ψαλμικὸ στίχο: «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή» (Ψαλμ. ρμ´ 2). Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα «ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα» καὶ μάλιστα «θυσία ἑσπερινή»;

Τὸν ὕμνο αὐτὸ πρόφεραν μὲ πόθο καὶ συγκίνηση τὰ χεῖλη τοῦ πονεμένου βασιλῆ Δαβίδ. Κυνηγημένος ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του ναό, μὴ μπορώντας νὰ λατρεύσει ἐκεῖ τὸν Θεό, τὸν ἰκέτευε, ἀντὶ γιὰ εὐωδιαστὸ θυμίαμα, νὰ δεχθεῖ τὴν προσευχή του νὰ ἀνεβαίνει ἔτσι πρὸς τὸν οὐρανό. Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Θέλει ὁ Ψαλμωδὸς ἡ προσευχή του νὰ ἀνεβαίνει στὸν Θεό, ὅπως ἐκεῖνο τὸ θυμίαμα τὸ καθαρὸ καὶ ἅγιο». Καὶ ἐπεξηγεῖ: «Ὅπως τὸ θυμίαμα, τότε προπάντων δίνει τὴν εὐωδία, ὅταν ἔλθει σὲ ἐπαφή μὲ τὴ φωτιά, ἔτσι καὶ ἡ προσευχή γίνεται πρὸς εὐωδιαστή, ὅταν ἀναβλύζει ἀπὸ ψυχὴ θερμὴ καὶ φλογερή».

Πράγματι. Οἱ πρὸς εὐωδιαστὲς καὶ εὐπρόσδεκτες προσευχὲς ἀνεβαίνουν ἀπὸ ψυχὲς πιστὲς, πυρακτωμένες στὸ καμίνι τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως. **«Ἐπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή».** Ἐσπερινὴ ἢ προσευχὴ χρονικὰ, ἀλλὰ καὶ ἑσπερινὴ γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη. «Ἐσπερινῆς καὶ οὐχ ἑωθινῆς ἐμνημόνευσεν, ἐπειδὴ ἐν συμφοραῖς ἦν καὶ λύπαις· σκότω δὲ ἔοικεν ἢ συμφορὰ καὶ νυκτί» (Θεοδώρητος). Οἱ ἀλλεπάλληλες συμφορὲς καὶ δοκιμασίαι, ποὺ χτυποῦσαν τὸν πιστὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ, τὸν Δαβίδ, ἔμοιαζαν μὲ σκοτεινὴ νύχτα γεμάτη ἀπειλές. Ἀλλὰ ἡ κατανοκτικὴ αὐτὴ προσευχὴ ἀναβλύζει καὶ σήμερα καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ ἀπὸ μυριάδες ψυχὲς ποὺ δοκιμάζονται σκληρὰ στὸ καμίνι τοῦ πόνου. Σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἰδιαίτερα ἡ προσευχὴ μας πρέπει νὰ κατευθύνεται ὡς θυμίαμα στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὡς θυμίαμα καθαρὸ καὶ ἅγιο. «Ὅπως ἀνεβαίνει τὸ θυμίαμα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔτσι καὶ ἡ σκέψη μας καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας πρέπει νὰ ὑψώνονται στὸν οὐρανό, πάνω ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μικρά. «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» ὄχι μόνο κατὰ τὴν ὥρα τῆς κοινῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀτομικῆς προσευχῆς.

Καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ θυμίαμα κατασκευαζόταν μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ φροντίδα. Ἀκριβῶς γιὰτὶ προοριζόταν γιὰ τὸν Θεό. Ἡ Π. Διαθήκη περιγράφει τὸν ἐπιμελῆ τρόπο κατασκευῆς τοῦ θυμιάματος, γιὰ νὰ εἶναι **«καθαρὸν ἔργον καὶ ἅγιον».** Τὸ θυμίαμα πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸ, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει, πῶς τέτοια καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ προσευχὴ μας. Διαφορετικὰ δὲν γίνεται εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν Θεό. Τί θὰ πεῖ αὐτό; Μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: **«Γιὰ νὰ ἔχουμε παρρησία πρὸς τὸν Θεὸ καὶ νὰ λαμβάνουμε ὅ,τι τοῦ ζητᾶμε, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχουμε καθαρὴ καρδιά, νὰ μὴ μᾶς κατηγορεῖ ἡ συνείδηση, νὰ**

ἐφαρμόζουμε τὶς ἐντολὲς του καὶ νὰ κάνουμε αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶναι ἀρεστά» (Α΄ Ἰωάν. γ´ 21-22).

Αὐτὴ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτη ἡ προσευχὴ μας, τονίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Βούλομαι προσεύχεσθαι ... ἐπαίροντας ὀσίους χεῖρας»** (Α΄ Τιμοθ. β´ 8). Τὰ χεῖρια ποῦ ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ. Χεῖρια ἀκάθαρτα, ἀρπαγῆς, πλεονεξίας, ἐκμεταλλεύσεως. Χεῖρια ποῦ πληγώνουν καὶ τραυματίζουν ὑπολήψεις, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἠθικὴ ὑπόσταση τοῦ πλησίον, πῶς νὰ ὑψωθοῦν σὲ προσευχὴ; Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφῆτης Ἡσαΐας προσκαλοῦσε τοὺς Ἰουδαίους πρῶτα νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὶς πονηριὲς ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ ὕστερα νὰ ἔλθουν νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ συνδιαλεχθοῦν μαζί Του.

Καθαρὴ, λοιπόν, σὰν τὸ θυμίαμα ἡ προσευχὴ. Ἀλλὰ πρέπει, εἶπαμε, νὰ μπεῖ καὶ ἡ φωτιά. Καὶ ἡ φωτιά αὐτὴ εἶναι ὁ πόνος, ἡ θλίψη, ἡ φλογερὴ πίστη. Καὶ τὸ καλύτερο λιβάνι, ἂν δὲν ἀκουμπήσει πάνω στὰ κάρβουνα, δὲν ἀναδίδει εὐωδία. Μένει ἀνενεργό. Καὶ ἡ προσευχὴ μας μένει ψυχρὴ καὶ τυπικὴ, χωρὶς τὴ ζέουσα πίστη, τὴν ἀταλάντευτη ἐμπιστοσύνη. Αὐτὴ ἐμψυχώνει καὶ δίνει φερὰ στὴν προσευχὴ, γιὰ νὰ ἀνέβει εὐπρόσδεκτη στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὁ δίψυχος ἄνθρωπος, ὁ ὀλιγόπιστος, ὁ διστακτικὸς ἀνάμεσα στὸ «ναί» καὶ στὸ «ὄχι», μὲ τὰ σπέρματα τῆς ἀμφιβολίας, αὐτοῦπονομεύεται. Ὑπονομεύει ὁ ἴδιος τὴν προσευχὴ του.

Ἡ πίστη, ἐπομένως, ἡ ζωντανὴ εἶναι βασικὴ προϋπόθεση. **«Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν»** (Ματθ. θ´ 29), λέει ὁ Κύριος στοὺς δύο τυφλοὺς: **«Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι»** (Ματθ. ν´ 13), λέει στὸν ἐκατόνταρχο. **«Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ» «Μεγάλῃ σου ἡ πίστις, γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις»** (ιε´ 28) λέει στὴ Χαναναία καὶ τὸ θαῦμα γίνεται ἀμέσως. Καὶ ἡ πίστη αὐτὴ, ποῦ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζεται μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐγκαρτέρηση στὴν προσευχὴ, χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ διαλογισμοὺς ἀμφιβολίας.

Προσεύχεται ὁ Ἰακώβ, χωρὶς νὰ ἀποκάμνει, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, γιὰ τὸ παιδί του τὸν Ἰωσήφ. Ἡ ἀπάντηση ἀργεῖ. Κάποτε ὁμως ἔρχεται. Ζητοῦσε νὰ ξαναβρεῖ τὸ παιδί του. Καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸ ξαναβρίσκει. Τὸ ξαναβρίσκει ὡς βασιλιὰ τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀγία Μόνικα γιὰ τὸ παιδί της, τὸν Αὐγουστῖνο. Καὶ ὁ Θεὸς φαινόταν νὰ μὴ τὴν ἀκούει. Καὶ ἔρχεται ἡ μεγάλη στιγμή τῆς θαυμαστῆς ἀλλαγῆς: **«Τῆς ἀρνήθηκες, Θεέ μου, ὅ,τι αὐτὴ τότε σοῦ ζητοῦσε, γιὰ νὰ τῆς δώσεις ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὅποιο πάντοτε σὲ παρακαλοῦσε»**, ἔγραφε μετὰ μὲ συγκίνηση ὁ ἴδιος. Ἡ δική μας προσευχὴ ἔχει ἄραγε τὶς προϋποθέσεις αὐτές; Ἀνεβαίνει ὡς θυμίαμα καθαρὸ ἀπὸ πυρακτωμένη καρδιά;

«Άγριεψε τὸ γένος μας»

ΔΕΝ βλέπετε ὅπου τὸ γένος μας ἀγρίεψε ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ ἐγίναν ὅλοι ὡσὰν θηρία;» Ποιὸς θὰ πιστεῦσε, πὼς τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμῆς ὁ Αἰτωλός, ἐδῶ καὶ διακόσια τόσα χρόνια, θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἰσχύουν καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐπιδόσεις καὶ προόδους στὰ γράμματα, στὶς ἐπιστῆμες, στὴν τεχνολογία, στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη; Τότε εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὴν ἀμάθεια. Τώρα ἀγριέψαμε ἀπὸ τὴν «πολυμάθεια». Τώρα τὰ ξέρουμε ὅλα. Τώρα χρῆσιμοποιοῦμε τὶς γνώσεις μας, ὄχι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ στὴν ἐξόντωσή του. Τώρα χωρίσαμε τὴν ἐπιστήμη ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ γι' αὐτὸ πάει νὰ γίνῃ «πανουργία καὶ οὐ σοφία».

Άγριεψε τὸ γένος μας. Καὶ στρέφεται ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου σὰν νὰ εἴμαστε ἐχθροί. Οἱ κομματικὲς ἰδίως διαφορὲς ἐξελίσσονται συχνὰ σὲ ἐξοντωτικὲς διαμάχες. Τοποθετοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀντίπαλος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδελφός μας, συνάδελφος στὴν ἴδια ἐργασία, συγγενής, φίλος, συγχωριανός. Ἀπλὲς καὶ ἀσήμαντες διαφορὲς σιγὰ-σιγὰ ριζώνουν στὶς καρδιές, ἐξάπτουν τὴν φαντασία καὶ μεταβάλλονται μὲ τὸν καιρὸ σὲ ἄσπονδο μῖσος. Οἱ γέφυρες τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἀλληλοκατανοήσεως, γκρεμίζονται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας. Τὸ χάσμα τότε εὐρύνεται καὶ ὁ καθένας ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις του. Παίρνει θέση μάχης. Καὶ αὐτὰ μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ συμπατριωτῶν! Γενικότερα ξεχνᾶμε, ὅτι σήμερα «ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος ταξιδεύει στὸ ἴδιο καράβι καὶ ὅτι τὸ καράβι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ ναυαγήσει, διότι δὲν θὰ ὑπάρξει δευτέρη κιβωτὸς τοῦ Νῶε».

Πόσο ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ προκαταλήψεις καὶ ἡ στενοκαρδὴ θεώρηση τῆς ζωῆς! Νὰ μὴ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὶς ἀντιπάθειες καὶ τὴν ἔχθρα. Νὰ ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδεσμευθεῖ ἀπὸ τὴν ἐκδικητικότητα ποὺ φορτίζει τὴν καρδιὰ μὲ ἐξοντωτικὲς διαθέσεις. Ὁ συνάνθρωπός μας, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἔστω προσωπικός μας ἀντίπαλος ἢ μὲ διαφορετικὰ φρονήματα, δὲν εἶναι γιὰ ἐξόντωση. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχει. Γιατί ὄχι, νὰ ἔχει μιὰ θέση μέσα στὴν ψυχὴ μας. Ὁ Κάϊν, κοιτάζοντας μὲ τὸ σκοτεινὸ τοῦ μάτι τὸν Ἄβελ, ἤθελε νὰ καταργήσει τὴ διαφορὰ, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του, σκοτώνοντάς τον. Προηγήθηκε ἡ δολοφονία μέσα στὴν καρδιὰ καὶ ὁ φόνος

ἦλθε μετὰ σὰν φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἀντιπάθειας καὶ τοῦ μίσους.

Τὸ νὰ ἀγαπᾶμε δὲν σημαίνει, πὼς καταργοῦμε ἢ ἀρνιόμαστε τὶς διαφορὲς. Σημαίνει ὅτι δεχόμαστε τὸν ἄλλο διαφορετικὸ, ὅπως εἶναι, παρὰ τὶς ἀντιθέσεις. Δὲν θὰ φέρουμε τὸν ἄλλο στὰ μέτρα μας, στὴ νοοτροπία μας, στὶς ἀρχές μας, γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε. Θὰ τὸν ἀγαπήσουμε, ὅπως εἶναι, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀδελφὸ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶναι ὁ μόνος καὶ ὁ πιὸ ἀσφαλὴς τρόπος νὰ συγκινήσουμε καὶ νὰ κερδίσουμε τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν συνάνθρωπό μας, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε ὁ Χριστός.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας, ἦλθε στὴν αἵματοβαμμένη καὶ σπαρασσομένη γῆ μας, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὰ χωριστικὰ τεῖχη τῶν προκαταλήψεων καὶ ἀνταγωνισμῶν. **«Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη ὅλων μας. Αὐτὸς διέλυσε καὶ κατακρήμνισε τὸν μεσότοιχο, τὴν ἔχθρα, ποὺ χώριζε τὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν Ἐθνισμὸ...»** (Εφεσ. β' 14). Γιὰ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης ὑπάρχουν μονάχα ἀδελφοί. Γιατί ὅλοι μας εἴμαστε παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα, τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ χρέος ὅλων μας εἶναι ἡ ἀγάπη. Τίποτε ἄλλο. Ὁ ἴδιος, ὁ Κύριός μας, τὸ διεκήρυξε: **«Ὡς ἐν τούτῳ γίνονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»** (Ἰωάν. ιγ' 35). Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστιανὸ δὲν εἶναι πρὸς ἐκλογή. Εἶναι τὸ πρῶτο στὴ ζωὴ του. Χωρὶς τὴν ἀγάπη δὲν ὑπάρχει τίποτα καὶ δὲν εἴμαστε τίποτα. Ὅποιος ἀπορρίπτει τὴν ἀγάπη, ἀπορρίπτει τὴν χριστιανικὴ του ιδιότητα.

Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστιανὸ δὲν εἶναι πρὸς ἐκλογή. Εἶναι τὸ πρῶτο στὴ ζωὴ του. Χωρὶς τὴν ἀγάπη δὲν ὑπάρχει τίποτα καὶ δὲν εἴμαστε τίποτα. Ὅποιος ἀπορρίπτει τὴν ἀγάπη, ἀπορρίπτει τὴν χριστιανικὴ του ιδιότητα.

Ταξιδεύουμε στὸ ἴδιο καράβι. Λοιπὸν, θὰ ἀλληλοφαγωθοῦμε καὶ θὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ ναυαγήσει; **«Εἰ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε»** (Γαλάτ. ε' 15), μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ξεχνᾶμε, πὼς ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 πῆγε νὰ ναυαγήσει ἐξ αἰτίας τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἀντιθέσεων τῶν προγόνων μας, ποὺ θυσίασαν τὴ ζωὴ τους, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἐγωισμὸ τους;

«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ' 14-21
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4

ων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώ-

σει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ!

«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν...»

Ο ΚΥΡΙΟΣ μᾶς περιμένει μὲ ἀνοικτὴ τὴ στοργικὴ ἀγκαλιά Του γιὰ νὰ ξεκουράσει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς. Μὲ μιὰ ὅμως βασικὴ προϋπόθεση ποὺ σήμερα μᾶς θέτει: Νὰ συγχωρήσουμε κι ἐμεῖς ὅσους μᾶς ἔχουν κάνει κάποιο κακό. Τότε κι Ἐκεῖνος θὰ συγχωρήσει καὶ κάθε ἀμάρτημα δικό μας. Τὸ διαβεβαιώνει ὁ Ἴδιος κατηγορηματικά. Καὶ θεωρεῖ τὴν προϋπόθεση αὐτὴ τόσο ἀπαραίτητη ὥστε νὰ δηλώνει ἐξίσου κατηγορηματικά ὅτι χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴ δική μας συχώρηση.

Α) Ἀντιπάθεια καὶ μίσος.

Πολὺ λογικὰ θὰ θεωρήσουμε ἀνόητο τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει χρήματα καὶ δὲν ἀγοράζει κάτι, παρ' ὅτι τοῦ προσφέρεται σὲ πολὺ χαμηλὴ τιμὴ, σχεδὸν δωρεάν. Κι ὅμως οἱ περισσότεροί ἀπὸ μᾶς διαπράττουν κάτι ἀκόμα μεγαλύτερο. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀνταλλάσσει τὰ λίγα χρήματά του μὲ κάτι πολὺτιμο ποὺ τοῦ προσφέρεται, ἐπιτέλους κρατᾶει τὰ λίγα χρήματά του. Ἐνῶ ἐμεῖς χάνουμε ἕναν ὀλόκληρο θησαυρὸ, τὴ συχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν μας, γιὰ νὰ κρατήσουμε στὴν ψυχὴ μας τὴ μνησικακία, ἕνα πάθος τόσο βλαβερό. Καὶ ποὺ τόσο μᾶς ταλαιπωρεῖ!

Νιώθω τόσο ἄσχημα καὶ ὅμως δὲν θέλω νὰ τὸν συγχωρήσω! Λένε μερικοί. Μοῦ ἔκανε τόσα καὶ τόσα, μὲ ἔβλαψε, μὲ κατέστρεψε. Ζῶ στὴ φτώχεια ἐξ αἰτίας του. Μοῦ διέλυσε τὸ σπίτι. Ἐκανε κακὸ στὰ παιδιὰ μου. Τὸν μισῶ! Καὶ ἡ μνησικακία τὸν κάνει νὰ βλέπει βουνὰ καὶ τὶς πιὸ μικρὲς ἀδικίες.

Στὸν καθένα μας φαίνεται κάτι ὑπεράνθρωπο νὰ συγχωρήσει τὸν ἄλλο. Κι ὅσο καλοὶ κι ἂν παρουσιάζομαστε σ' ἄλλες περιπτώσεις, δύσκολα διώχνουμε τὴν ἀντιπάθεια, τὴν ἐχθρότητα ποὺ μᾶς ἀναστατώνει. Καὶ αὐτά, τὸ μίσος, ἡ ἀντιπάθεια, δὲν φωλιάζουν στὶς ψυχὲς μας μόνο γιὰ πρόσωπα μακρινά, μὰ κάποτε καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀγαπημένα. Γονεῖς καὶ παιδιὰ, ἀδελφία μισοῦνται μεταξύ τους γιὰτὶ κάτι ἔκανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τὸν ἔβλαψε, τὸν ἀδίκησε!

Καὶ καθημερινὰ, δημιουργοῦνται τόσες καὶ τόσες ἀναστατώσεις! Σπίτια συγκλονίζονται. Ἐπιχειρήσεις διαλύονται. Κοινωνικὰ δράματα παρουσιάζονται. Καὶ τὰ περισσότερα, αἰτία ἔχουν τὴν ἀντιπάθεια, τὸ μίσος.

Β) Ἡ ἀντιμετώπιση.

Ἀναμφίβολα ἐκεῖνος ποὺ ἀδικεῖ τὸν ἄλλο, ποὺ τοῦ κάνει κακό, ποὺ τὸν βλάπτει, εἶναι πολὺ ἔνοχος καὶ θὰ δώσει λόγο στὸν Θεὸ γιὰ τὶς πράξεις του. Κανένας δὲν ἀμνηστεύει ὅποιον καταπατεῖ τὸ δίκαιο τοῦ ἄλλου. Τὸν ἔμπορο ποὺ ἀδικεῖ τὸν συνεταιρὸ του. Τὸν συγγενῆ ποὺ μὲ τὰ λόγια ἢ τὴ συμπεριφορὰ του βλάπτει λίγο ἢ περισσότερο. Τὴν γειτόνισσα ποὺ πικραίνει μὲ τὰ λόγια της. Ἀλλὰ τὸ θέμα μας δὲν εἶναι αὐτοί. Εἶναι τὸ πῶς ἐμεῖς ἀντιμετωπίζουμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἡ σωστότερα πῶς πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουμε, ἂν θέλουμε νὰ πάρουμε καὶ ἐμεῖς τὴ συγγνώμη ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

Θὰ μιλήσουμε σ' ἐκεῖνον ποὺ μᾶς βλάπτει καὶ μᾶς ἀδικεῖ καὶ θὰ τοῦ ὑποδείξουμε τὸ σφάλμα του. Θὰ βάλουμε ἴσως καὶ ἄλλους νὰ τοῦ ποῦν ὅτι δὲ συμπεριφέρεται σωστά. Ἀλλὰ ἂν αὐτὸς συνεχίζει νὰ μᾶς ἀδικεῖ, νὰ μᾶς βλάπτει, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυριαρχήσει μέσα μας τὸ μίσος, ἡ ἀντιπάθεια. Τὴν ὥρα μάλιστα ποὺ ἐμεῖς ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ μᾶς συγχωρήσει ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα παραστρατήματά μας. Καὶ πῶς τολμᾶμε κάθε μέρα νὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὴν Κυριακὴ προσευχὴ **«καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»;** Ζητᾶμε κάτι ποὺ δὲν δίνουμε. Εἶναι τόσο ἀνάρμοστη μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ. Παρουσιάζει μιὰ φοβερὴ ἀντινομία, τὴν ὁποία ὅταν ἐμεῖς τὴν δοῦμε στὸν ἄλλο δὲν τὴν συγχωροῦμε.

Ἐδῶ βρίσκεται ἡ βάση τοῦ θέματός μας. **«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος».** Καθημερινὰ παραβαίνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ συχνὰ ζητᾶμε συχώρηση. Δὲν τὴν παίρνουμε ὅμως ὅταν ἀρνούμαστε νὰ συγχωρήσουμε τὸν συνάνθρωπό μας. Τὴν λαμβάνουμε μόνο ὅταν μὲ σκληρὸ ἀγῶνα συχνά, μὲ θερμὴ προσευχὴ, λησμονοῦμε τί μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος, τὸν συγχωροῦμε καὶ φροντίζουμε νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του. Θὰ ἀφήσουμε γιὰ πολὺ ἀκόμα κλειστὴ τὴ θύρα τοῦ θείου ἐλέους, γιὰτὶ κλείνουμε τὴν πόρτα τῆς εὐσπλαχνίας στὸν διπλανό μας;

«Τῆ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν

δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφηταί, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α΄ 44-52

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι,

ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; Μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγγόμενον, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«Μείζω τούτων ὄψει».

ΠΟΛΛΕΣ ἐπιτυχίες καὶ θριάμβους γιορτάζει ὁ ἄνθρωπος. Καθημερινὰ καταγράφει ἐπιτεύγματα καὶ ὑπέροχες νίκες. Κραυγὲς χαρᾶς ἀκούγονται σ' ὅλα τὰ πλάτη καὶ μήκη τῆς γῆς, ὅταν ἡ μιὰ ἀνακάλυψη καὶ ἐπιτυχία διαδέχεται τὴν ἄλλη. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτοὶ οἱ μόνοι θρίαμβοι. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὶς τεχνικὲς κατακτήσεις. Ἐχει καὶ ἀθάνατη ψυχή. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι εἶδους θρίαμβοι. Θρίαμβοι στὴ σφαῖρα τοῦ πνεύματος. Κι ἕναν τέτοιο γιορτάζουμε σήμερα. Τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Α) Ἀπὸ τὸ μαρτύριο στὸν θρίαμβο

Ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας, ὕστερα ἀπὸ ἀμέτρητους ἀγῶνες, ἀπὸ κατατρεγμούς καὶ διωγμούς, ἀπὸ μαρτύρια καὶ κατακόμβες, πέρασε στὸν θρίαμβο. Οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ οἱ Σύνοδοι διατύπωσαν τὴ σωστὴ πίστη, τὴν ἀνόθευτη διδασκαλία. Καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους οἱ ἅγιοι καὶ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ὅσιοι μᾶς ἔδωσαν τὸ τέλει παράδειγμα. Ὁ συνδυασμὸς τῆς καθαρότητας τῆς διδασκαλίας μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς ζωῆς, ἐκφράζει τὴν Ὁρθοδοξία. «*Ἡ λάμψη τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ εὐωδία τῆς ἀγνότητος εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πίστεως ἐνοαρκωμένο στὴν καθημερινή μας ζωή*». Αὐτὴ εἶναι ἡ βαριά μας κληρονομιά. Αὐτὴ τὴν Ὁρθοδοξία καλούμαστε νὰ διαφυλάξουμε καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τοὺς τόσους ἐχθροὺς ποὺ μᾶς πολιορκοῦν.

Β) Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐχθροί μας; Εἶναι πρῶτα-πρῶτα ὅσοι πολεμοῦν τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ ἀλήθεια. Οἱ ποικίλοι αἵρετικοὶ ποὺ σὰν λύκοι βαρεῖς ἀποδεκατίζουν τὸ ποίμνιο τῶν πιστῶν. Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ὅλοι οἱ ἀρνητὲς καὶ πολέμιοι τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τόσοι ἄλλοι, ποὺ τρέχουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ μεταδίδουν τὸ δηλητήριο τῆς πλάνης τους. Καὶ δυστυχῶς μερικὸι παρασύρονται ἀπὸ τὰ γλυκόλογα καὶ τὶς ὑποσχέσεις τους. Πόσο φοβερὸ εἶναι κάτι τέτοιο. Πόσο πρέπει νὰ λυπούμαστε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους

καὶ νὰ κρατᾶμε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μας κλειστὴ στοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεώς μας! Κλειστὲς τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σπιτιοῦ στὸν κάθε πλανημένο. Οὔτε κουβέντες μαζί του, οὔτε ἀπὸ περιέργεια νὰ παίρνομε τὰ ἐντυπιά τους. Ἐχομε τόσα πολλὰ δικά μας ὀρθόδοξα.

Γ) Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀσυνέπεια

Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Συχνὰ γινόμαστε ἐχθροὶ κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Καὶ γίνεται αὐτὸ ὅταν, ἐνῶ πιστεύομε, δὲν ζοῦμε ὡς Ὁρθόδοξοι. Ὅταν ἔχομε μόνο φύλλα καὶ ὄχι καρπούς. Ὅταν δὲν παρουσιάζομε μὲ τὴ ζωὴ μας τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τὴν ἀγάπην, τὴν χαρὰν, τὴν εἰρήνην, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγαθότητα, τὴν πραότητα, τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἀφήνομε νὰ ἐγκατασταθοῦν μέσα μας «**ἐχθροὶ, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεΐαι, διχοστασίαι**».

Τότε «**δι' ἡμᾶς βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ**». Διαβάλλεται δηλαδὴ στὴν κοινωνία μας. Τότε δίνομε σ' ὅσους ζητοῦν ἀφορμὴ νὰ κατηγορήσουν τὴν πίστη. Καὶ ἀκοῦμε ἔτσι τόσο συχνά: Κάνει καὶ τὸν Χριστιανὸν κι ὅμως εἶναι τέτοιος καὶ τέτοιος. Καὶ πόσοι ἄλλοι μένουν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀπὸ τὰ μυστήρια, ἐξαιτίας τῆς ἀνάρμοστης διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν μὲ τὴν ἀσυνεπῆ ζωὴ τους.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ζήσομε τὸ συνδυασμὸ ἀλήθειας καὶ ἀγιότητας. Νὰ παρουσιάσομε στὴν ἐποχὴ μας τὴν ὀρθὴ πίστη καὶ ἠθική. Πίστη θερμὴ, ἀμετακίνητη στὸ ὀρθόδοξο δόγμα, μετουσιωμένη σὲ ἠθικὴ ζωὴ, σὲ ζωὴ ἀρετῆς καὶ ἀγιότητας. Οἱ καιροὶ μας θέλουν ἠθικὰ ἀναστήματα ποὺ δὲν λιποψυχοῦν, δὲν κάμπτονται μπροστὰ σὲ καμιά πίεση. Δὲν κάνουν συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις. Κρατοῦν ψηλὰ τὴ σημαία τους. Ἐτσι μόνο καὶ στοὺς καιροὺς μας θὰ νικήσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ὕλη, τὸ πνεῦμα. Θὰ θριαμβεύσει ἡ μόνη σώζουσα ἀλήθεια, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ ὀρθοπραξία, ὄχι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ πλάνη.

«...εὐχάριστοι γίνεσθε...»

Λέτε ὅτι δὲν εἴσατε εὐχαριστημένοι. Παραπονεῖσθε, πῶς δὲν κατορθώσατε ὅσα ἐπιθυμοῦσατε. Μεμψιμοιρεῖτε, γιατί δὲν σᾶς φέρονται καλὰ οἱ οἰκεῖοι σας, οἱ φίλοι σας. Δὲν σᾶς ὑπολογίζουν οἱ συνάδελφοί σας. Ἀποτελεῖ αὐτὸ μιὰ κατάσταση στὴ ζωὴ σας. Καὶ δὲν σᾶς εἰρνεύει, δὲν σᾶς εὐχαριστεῖ. Νὰ εἶναι σωστὸ αὐτὸ πὺν σᾶς λένε οἱ γνωστοί σας, ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖσθε μὲ τίποτα, ὅτι σᾶς ἀρέσει νὰ παραπονεῖσθε πάντα καὶ νὰ ζητᾶτε ὑπερβολικὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ; Δὲν ξέρομε ἂν καὶ πόσο ἔχουν δίκιο. Ἐκεῖνο πὺν θὰ μπορούσε νὰ διερωτηθεῖ κανεῖς εἶναι τοῦτο: Γιατί ὄλο αὐτὸ τὸ ἀνικανοποίητο;

Ἔλεγε μία σύζυγος γιὰ τὸν ἄνδρα της: Τὸν λυπᾶμαι. Ἐχει τόσα καλὰ καὶ τὰ ἀχρηστεύει μὲ τὸ τίποτα. Δὲν θὰ τὸν δεῖτε ποτὲ ἱκανοποιημένο. Τὸν τρώει ἡ γκρίνια. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔχει ἐξοριθεῖ ὁ καλὸς λόγος, ὁ ἔπαινος, ἡ φιλοφροσύνη, ἡ περιποιητικότητα, ἡ φιλικὴ διάθεση. Φόρεσα τὸ καινούργιο μου φόρεμα. Σὲ ὄλους ἄρεσε. Τὰ παιδιὰ ἐνθουσιάστηκαν. Ἐκεῖνος; Ἐ, δὲν εἶναι καὶ ἄσχημο, εἶπε. Ἡ Μαρία, ἡ κόρη μας, μαθήτρια Λυκείου, ἔφερε τὰ ἀποτελέσματα. Ἄγγιξε σχεδὸν τὸ ἄριστα. Τὸ ἀνικανοποίητο πάλι στὸ στόμα. Ναί, ἀλλὰ μπορούσες καὶ καλύτερα. Χθὲς τοῦ ἔφτιαξα ἕνα ὠραιότατο, κατὰ κοινὴ ὁμολογία, γλυκό. Ἡ ἀνταπόκρισή του; Ἐ, τρώγεται... Τί νὰ πεῖς; Τὸ γλυκὸ τρώγεται. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τρώγεται μὲ τίποτα.

Χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση. Ὁχι μοναδική. Τὴν συναντᾶμε σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά. Δὲν ταλαιπωροῦν καὶ κουράζονται μόνο τοὺς ἄλλους. Ταλαιπωροῦν πῖν πολὺ τὸν ἑαυτὸ τους. Αὐτοκαταδικάζονται σὲ μόνιμη μιζέρια. Ἡ εὐχάριστη διάθεση γι' αὐτοὺς εἶναι εἶδος μονίμως σὲ ἀνεπάρ-

κεια. Κινδυνεύουν νὰ ἀποξενωθοῦν ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους. Νὰ γίνουν ἀκοινωνητοὶ καὶ ἀντικοινωνικοί. Ἀντιπαθεῖς. Πόσες οἰκογένειες, πόσες συντροφίες, πὺν ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν κακὴ τους διάθεση, θὰ μεταμορφώνονταν, ἂν τὰ μέλη τους ἐξόριζαν τὸ ἀνικανοποίητο καὶ ἔπαιρναν στὰ σοβαρὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου **«εὐχάριστοι γίνεσθε»** (Κολασ. γ' 15) καὶ **«ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἡρτημένος»** (δ' 6)!

Ἐκεῖνο, λοιπὸν, πὺν θὰ μπορούσε νὰ πεῖ ὁ καθένας μας στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς ἄλλους εἶναι τοῦτο: Ἐπιτέλους τί ζητᾶτε στὸν κόσμο αὐτὸ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ ἀνικανοποίητό σας; Νὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμοῦν οἱ οἰκεῖοι σας; Νὰ σᾶς ὑπολογίζουν, νὰ σᾶς ἀναγνωρίζουν, νὰ σᾶς λένε τὸν καλὸ λόγο, νὰ σᾶς ἐπαινοῦν, νὰ σᾶς βοηθοῦν, ὅταν τοὺς χρειάζεσθε; Μάλιστα, ἀλλὰ τὸ κάνουμε πρῶτα ἐμεῖς αὐτὸ στοὺς ἄλλους; Σκεπτόμαστε ἀκόμα πόσο στενοχωροῦμε, πόσο ἀποκαρδιώνουμε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ ἀνικανοποίητό μας; Ὅταν ἀντὶ νὰ κάνουμε κάτι κι ἐμεῖς γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε, διαρκῶς τοὺς γκρινιάζουμε; Τότε;

Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ ξεπεράσουμε τὸ ἀνικανοποίητό μας, εἶναι νὰ κάνουμε ἕνα ἄνοιγμα στοὺς ἄλλους. Νὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὸ τυραννικὸ ἐγώ. Ἡ ἀπελευθέρωση

ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ τρωκτικὸ τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων, θὰ συντελεῖ σὲ μιὰ ζωὴ ψυχικῆς υἰείας καὶ σωματικῆς εὐεξίας. Θὰ κάνει τὴ ζωὴ μας ἀληθινὰ χαρούμενη, γιατί θὰ φυγαδεύει τὸ ἀνικανοποίητο τοῦ ἀτομισμού. Πάντοτε ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν συνάνθρωπό μας, ἡ πηγαία καλοσύνη, ἀντανακλῶνται καὶ ἐπιστρέφουν πολλαπλάσια σ' ἐκεῖνον πὺν τὰ προσφέρει. Δῶσε, λοιπὸν, χαρὰ καὶ θὰ βρεῖς χαρὰ. Πρόσφερε ἀγάπη καὶ πρῶτος ἐσὺ θὰ τὴν γευθεῖς σὲ ὄλη τὴν ὁμορφία της.

Μᾶς τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: **«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν»** (Πράξ. κ' 35). Εἶναι πολὺ καλύτερο νὰ δίνεις καὶ μάλιστα ἐκ ψυχῆς παρὰ νὰ παίρνεις ἐγώστικα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφάρμοσε ὁ Θεὸς πὺν ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πέρασε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ Του προσφέροντας καὶ εὐεργετώντας. Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους. Τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό Του. Καὶ δὲν ἔδωσε ἀπλῶς κάτι. Δὲν ἔδωσε πλοῦσια δῶρα. Ἐδωσε τὸν ἑαυτό Του. Καὶ τὸν πρόσφερε μὲ τὸν πῖν ὀδυνηρὸ τρόπο. Μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία Του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑψίστη προσφορὰ τῆς προσφορᾶς. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, τῆς πῖν βαθιᾶς ἱκανοποίησεως καὶ γιὰ μᾶς σήμερα.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὄλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

2

Ἡ προσεκτικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἄρτια μόρφωση τοῦ Μηνιάτη ἔκαναν τὸν Μητροπολίτη τῆς ἑλληνικῆς παροικίας στὴ Βενετία νὰ τοῦ προτείνει νὰ γίνεи κληρικός. Τιμητικὸ καὶ τὸ ἔργο τοῦ δασκάλου. Πλουσιόκαρπο. Μὰ πῶς πλουσιόκαρπο γίνεται σὰν συνδεθεῖ με τὸ βαρὺ «ὑπούργημα» τοῦ ἱερέα. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός –ιερέας καὶ δάσκαλος μαζί– προσφέρει ὑπέροχες ὑπηρεσίες στὸ γένος. Ἡ ἱστορία τῆς Τουρκοκρατίας εὐγλωττα τὸ μαρτυρεῖ. Δεκάδες κληρικοί, μαζί καὶ δάσκαλοι, μόρφωσαν γενιὲς πολλῆς παιδιῶν τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας.

Ὁ Μηνιάτης χειροτονήθηκε διάκονος καὶ ἀργότερα πρεσβύτερος στὸν ἅγιο Γεώργιο τῆς Βενετίας. Πολὺς κόσμος παρακολούθησε τὶς χειροτονίες του καὶ μὲ αὐθόρμητο ἐνθουσιασμό καὶ εἰλικρινῆ διάθεση φώναξαν τὸ «Ἄξιος».

Μετὰ τὴν προαγωγή του σὲ πρεσβύτερο, ὁ Μητροπολίτης τὸν πῆρε κοντά του σὰν νοτάριό του (γραμματέα) καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐποπτεία τοῦ τυπογραφείου τοῦ Νικολάου Σάρου. Ἐτοί ὁ Μηνιάτης βρέθηκε στὸ στοιχεῖο του: στὰ βιβλία πού τόσο ἀγαποῦσε καὶ πού σ' ὄλη του τὴ ζωὴ θὰ εἶναι οἱ πιστοὶ του σύντροφοι. Ἀνάμεσα στὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ μελάνια πέραγε μερόνυχτα ὀλόκληρα διαβάζοντας καὶ διορθώνοντας τὶς νέες ἐκδόσεις.

Ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Ν. Σάρου κυκλοφόρησε καὶ ἓνα δυσεῦρετο βιβλίο, πού ἐπιγράφεται: «Λόγος ἱστορικὸς τῆς ἱερᾶς πολιτείας τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου κυρίου Διονυσίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως». Στὸ βιβλίο αὐτό, πού τὸ βρῆκε ὕστερα ἀπὸ πολλῆς ἀναζητήσεως στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο ὁ βιογράφος του καὶ ὁμώνυμός του Ἡλίας Μηνιάτης, περιέχονται καὶ δυὸ προσφωνήσεις τοῦ Μηνιάτη, ἡ μία σὲ μέτρο καὶ ἡ ἄλλη πεζὴ στὸν ἀναφερόμενο Πατριάρχη.

Ἡ δρᾶση του ὁμως δὲν περιορίζεται στὶς ἐκδόσεις. Ἐπεκτείνεται καὶ στὸν φωτισμὸ τοῦ λαοῦ μὲ τὸ κήρυγμα. Ἀνάμεσα στοὺς λόγους, πού ἐξεφώνησε στὴ Βενετία, εἶναι καὶ ἡ περίφημη ὁμιλία του στὴν Παναγία, πού ἔκανε δεκαεπτὰ χρονῶν. Τὰ λόγια του φανερώνουν τὸ πάθος του γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ Γένους καὶ τὸν πόθο του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, πού ἔκαιγε στὰ νεανικά του στήθη. Νὰ λίγες γραμμὲς της:

Ἔως πότε, πανακῆρατε Κόρη, τὸ τρισάθλιον γένος τῶν Ἑλλήνων ἔχει νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀνυποφέρτου δουλείας; Ἔως πότε νὰ τοῦ παιτῆ τὸν εὐγενικὸν λαϊμὸν ὁ βάρβαρος Θρᾶξ; Ἔως πότε ἔχουσι νὰ βασιλεύονται ἀπὸ ἡμισὸν φεγγάρι αἱ κῶραι ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἀνέτειλεν, εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀπὸ τὴν ἡγιασμένην σου γαστέρα, ὁ μωστικὸς τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος; Ἄχ, Παρθένη! Ἐνθυμήσου πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα πρότερον, παρὰ εἰς ἄλλον τόπον, ἔλαμψε τὸ ζωηφόρον φῶς τῆς ἀληθινῆς Πίστεως. Τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἐστάθη

τὸ πρῶτον ὅπου ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας καὶ ἐδέχθη τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον τοὺς διδασκάλους, οἱ ὅποιοι ἐφώτισαν τὰς ἀμαυρωμένας διανοίας τῶν ἀνθρώπων. Λοιπὸν, εὐσπλαχνε Μαριάμ, παρακαλοῦμεν σε διὰ τὸ χαῖρε ἐκεῖνο, ὅπου μᾶς ἐπροξένησε τὴν χαρὰν, διὰ τὸν ἀγγελικὸν ἐκεῖνον εὐαγγελισμὸν ὅπου ἐστάθη τῆς σωτηρίας μας τὸ προσίμιον, χάρισέ του τὴν προτέραν τιμὴν· σῆκωσέ το ἀπὸ τὴν κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιωματος ἀπὸ τὰ δεσμὰ εἰς τὸ σκῆπτρον, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς τὸ Βασίλειον. Καί, ἂν ἐτοῦται μᾶς αἱ φωναὶ δὲν σὲ παρακινῶσιν εἰς σπλάγχνος, ἄς σὲ παρακινήσωσιν ἐτοῦτα τὰ πικρὰ δάκρυα, ὅπου πέφτουσιν ἀπὸ τὰ ὀμμάτια».

Ἡ φήμη τοῦ Μηνιάτη φτερούγισε ἀπὸ τὴ Βενετία, πέρασε τὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος καὶ ἔφτασε στὰ ξανθὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἑπτανήσου. Δόνησε ψυχὲς σκλάβων, πού τοῦ ἔγραψαν πῶς τὸν θέλουν κοντά τους.

Πῆρε τὸ γράμμα. Τὸ διάβασε προσεκτικά. Σὰν τὸ ἔκλεισε, πίστεψε πῶς ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν θεῖα προσταγή. Ἐτοίμασε τὶς ἀποσκευές του, μάρκαρε στὸ πρῶτο καράβι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κεφαλλονία. Παιδὶ εἶχε φύγει, γύριζε μορφωμένος κληρικός, γεμάτος ὄρεξη γιὰ δρᾶση!

Στὰ Ἐπτάνησα καὶ στὴν Πόλη

Στὰ 1692 ὁ Ἡλίας Μηνιάτης εἶναι πάλι στὰ ἀγαπημένα του Ἐπτάνησα. Κατεβαίνει μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοηθήσει στὴν ἀναγέννηση τῆς Πατρίδας του. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρο κάθε πνευματικοῦ Ἠγέτη στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Δὲν ζητοῦσαν νὰ συνάξουν χρήμα ἢ νὰ δρέψουν δόξα. Ποθοῦσαν νὰ τονώσουν ψυχές.

Γιὰ τὸ σκοπὸ τους χρησιμοποιοῦσαν ὅλα τὰ μέσα, πού εἶχαν τότε στὴ διάθεσή τους: Τὸν ἄμβωνα, τὴν ἔδρα, τὴν πέννα. Σ' αὐτὰ διακόνησε καὶ ὁ Μηνιάτης στὸ πρῶτο του πέρασμα ἀπὸ τὴν Κεφαλλονία.

Ἀπὸ τὴν ἔδρα διδάσκει ἐγκύκλια μαθήματα καὶ φιλοσοφία μὲ τρόπο ἐπαγωγικὸ καὶ εὐχάριστο. Ἐδῶ οἱ παιδαγωγικὲς ἀρετὲς πού φανέρωσε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον, τονώνονται ἀπὸ τὴν ἄσκηση καὶ τὸν διαρκῆ πλουτισμὸ τῶν γνώσεών του. Εἶναι χαρακτηριστικὸ του γνώρισμα. Ποτὲ δὲν εἶπε: ὄ,τι ἔμαθα, ἔμαθα. Συνεχῶς, ἐνῶ προσφέρει, συλλέγει σὰν τὴν μέλισσα, καὶ νέες γνώσεις.

Συγχρόνως σπερνεῖ στὶς εὐπλαστες ψυχὰς τὸν σπόρο τῆς ἀρετῆς. Πιστεύει πῶς τὰ γράμματα μόνον δὲν δίνουν στὸ νέο τὴν δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσει τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Βάθρο τῆς παιδείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ μόρφωση τοῦ χαρακτῆρα, ἡ ἀγωγή τῆς ψυχῆς. Καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσει στὰ νιάτα ὠθησὴ γιὰ τὰ εὐγενικά, τὰ ἀνώτερα ἰδανικά.

(Συνεχίζεται)

ΟΙ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Το άδιέξοδο στο πρόβλημα της ονομασίας των Σκοπίων εξακολουθεί να παραμένει και να καθίσταται όλονεν και πιό προκλητικό. Η έπαναφορά του στην επικαιρότητα προκαλεί πολλά ερωτηματικά. Τί σκοπούς κρύβει και τί σκοπιμότητες επιφυλάσσει; Όπωςδήποτε οί άδίστακτοι πλαστογράφοι της ιστορίας και οί υποκρυπτόμενοι πίσω από αυτούς, δέν παύουν νά είναι επικίνδυνοι και γι' αυτό πρέπει νά είμαστε πολύ προσεκτικοί. Είναι δυνατόν νά μὴν άγανακτεί κανείς με μιá ψευδεπίγραφη χώρα, ψευδώνυμη δημοκρατία, σταλινο-τιτοϊκό δημιούργημα πού δέν δίστασε πρὸ έτών, έκτός τών άλλων, νά θέσει σέ κυκλοφορία χαρτονόμισμα πού έφερε στή μία όψη παράσταση τοῦ Λευκοῦ Πύργου τῆς Θεσσαλονίκης; Τόση άνακολουθία γιά τὴν επικράτηση τοῦ δικαίου; Τόσες ατέρμονες συζητήσεις γιά νά πεισθεί ένας σφαιτεριστής νά έπιστρέψει τὸ κλεμμένο όνομα Μακεδονία; Ειδικότερα ἡ 12μελής Διαρκῆς Έπαρ Σύνοδος τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος σέ όμόφωνη άπόφασή της άναφέρει ὅτι «δέν μπορεί νά άποδεχθεί τὴν άπονομή τοῦ όρου "Μακεδονία" ἢ παραγωγή του ως συστατικοῦ όνόματος άλλου κράτους, τὸ όποιο θά έχει έπιπτώσεις και στήν όνομασία τῆς σχισματικῆς άυτοαποκαλούμενης έκκλησίας τῆς "Μακεδονίας"». Στὴν άνιστόρητη πρόκληση έμεῖς ἄς άπαντήσουμε με έθνική όμοψυχία και ἄς παύσουμε νά τῆ θυσιάζουμε σέ μικρόψυχες πολιτικές σκοπιμότητες.

ΜΑΣΤΙΓΑ Η ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑ

«Νέα νομοθεσία τέθηκε σήμερα σέ ισχύ στήν Αυστραλία, ἡ όποία έχει στόχο νά έμποδίζει τούς παιδεραστές, πού έχουν καταδικαστεί εκεί, νά ταξιδεύουν σιό έξωτερικό σέ μέρη σιό όποια μπορεί νά "ξανακυλήσουν", σέ μιá προσπάθεια, σύμφωνα με τὴν Καμπέρα, νά προστατευτοῦν καλύτερα τὰ παιδιά. Η κυβέρνηση τῆς Αυστραλίας άνησυχεί επίσης γιά τὸν άξανόμενο ρόλο τοῦ "Ιντερνετ στήν σεξουαλική έκμετάλλευση παιδιών και εξέτάζει τὴ θέσπιση σχετικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, όπως και τὴν σκλήρυνση τών ποινών πού ἤδη επιβάλλονται γιά τὴν άπειθείας μετάδοση μέσω "Ιντερνετ βίντεο με σεξουαλική κακοποίηση παιδιών ἢ τὴ χειραγώγηση παιδιών μέσω τοῦ Διαδικτύου» (ΑΠΕ-ΜΠΕ Reuters). Θλιβερὴ κατάσταση πού κάνει τὴν καρδιά νά πονάει γιά τὴν τρυφερὴ ἡλικία. Άνυπεράσπιστη καθημερινά τραυματίζεται, χωρὶς οἶκτο, από τὴν άπάνθρωπη σκληρότητα και τὸν ἠθικό έξευτελισμό. Καὶ τὰ άποκρουστικά αὐτὰ περιστατικά δέν άποτελοῦν παρὰ κύμα σιό θολὸ χείμαρρο πού παρασύρει και συντριβεὶ τὸ παιδί ὄχι μόνο στήν Αυστραλία άλλα σέ ὄλο τὸν πλανήτη μας. Καὶ ὕστερα μιλάμε γιά έτος τοῦ Παιδιοῦ, γιά Παγκόσμια Ἡμέρα τοῦ Παιδιοῦ. Μήπως ὁμως θά έπρεπε νά καθιερωθεί και μιá ἡμέρα, ένα έτος διαρκείας, γιά τὴ ντροπὴ τῆς έποχῆς μας σχετικά με τὴ στάση της άπέναντι σιό παιδί; Δέν άποτελεῖ στίγμα γιά τὸν πολιτισμό μας, ὅταν γίνεται τόσος λόγος γιά τὸ παιδί και συγχρόνως τόση προκλητικὴ κακοποίηση τοῦ παιδιοῦ; Μιá κοινωνία πού ενδιαφέρεται γιά εὐθυτενῆ σώματα και δέν συγκλονίζεται, ὅταν ἡ ἴδια δημιουργεῖ κυρτωμένες ψυχές, είναι ανθρωπινη;

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΩΝ ΚΑΖΙΝΩΝ

Σάλο έχει προκαλέσει ἡ άπόφαση τῆς Κυβερνήσεως γιά δημιουργία καζίνο σέ διάφορες πόλεις και τουριστικά κέντρα. Η αντίδραση ἦταν άμεση. Με ἡχηρὸ «ὄχι» άπάντησε ἡ Μύκονος και με κατεπείγουσα έπιστολή ένημέρωσε τὸν Πρωθυπουργό, τούς άρχηγούς τών κομμάτων και ὄλους τούς συναρμόδιους φορείς. «Όμόφωνη ἢ άπόφαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Μυκόνου, στήν όποια καταδεικνύεται ἡ άπολύτως παράλογη τακτικὴ τῆς Κυβέρνησης σέ συνάρτηση με τὴν άδικαιολόγητα έπενδυμένη διαδικασία πού ακολουθεῖται, μὴ λαμβάνοντας οὐσιαστικά ὑπόψη τὴν άποψη τῆς τοπικῆς κοινωνίας γιά ένα τόσο σοβαρὸ ζήτημα... Είναι ξεκάθαρο γιά άκόμη μιá φορά, ὅτι τὸ κεντρικὸ κράτος επιχειρεῖ νά έκμεταλλεντεῖ τὸν κορυφαῖο διεθνή τουριστικὸ προορισμὸ τῆς χώρας, άγνοώντας έπιδεικτικά ὄλες τὶς εὐαίσθητες παραμέτρους πού προαναφέρθηκαν και με μόνο στόχο τὴν εισροή έσόδων σιό κρατικά ταμεῖα. Η Μύκονος δέν έχει άνάγκη από Καζίνο. Έχει άνάγκη από Σχολεία, Νοσοκομεῖο...» Δυστυχώς τὸ κράτος, πού ένθαρρύνει τὸ πάθος τών τυχερῶν παιχνιδιών, δέν συνειδητοποιεῖ τί τρομεροῦς άσκούς τοῦ Αἰόλου εξαπολύει εναντίον τών πολιτῶν του. Γιά νά εισπράξει τὰ άκάθαρτα λύτρα τῆς φορολογίας - προδοσίας γίνεται συνένοχο αὐτοκτονιών, σιό διάλυση οἰκογενειών, σέ ἠθικά δράματα, σέ πτωχεύσεις και χρεοκοπίες, σέ έθισμὸ τῆς νέας γενιᾶς σιό επικίνδυνο κυνηγητὸ τῆς τύχης. Αὐτὴ τὴ μάστιγα μέχρι πότε θά τὴν άνέχεται ὁ ελληνικὸς λαός;

ΣΑΤΑΝΙΣΤΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

«Νά ρίξουν φῶς σέ ὄσα δραματικά συνέβησαν τὰ ξεμερώματα τῆς 31ης Δεκεμβρίου σιό χωριὸ Βλαχάτα Κεφαλονιάς, ὅπου βρέθηκε νεκρὸ ένα ζευγάρι αλλοδαπῶν, προσπαθοῦν οί αστυνομικοὶ τοῦ νησιοῦ και ἡ ιατροδικαστής. Σιό λαϊμὸ της, ἡ 23χρονη εἶχε ένα μενταγιὸν με τὴν πεντάλφα, ενὸ σιό σαλόνι βρέθηκαν και άρκετὰ κεριὰ (ρεσῶ). Σέ συνδυασμὸ με τὴν άπουσία προφανοῦς κινήτρον γιά τὴν διπλὴ αὐτοκτονία, κάνει τούς έρευνητές νά εξέτάζουν τὸ ενδεχόμενο ἢ ὑπόθεση νά συνδέεται με κάποιον εἶδος σατανιστικῆς τελετῆ. Σιό προφίλ τῆς 23χρονης σιό Facebook, έξάλλου, ὑπάρχουν άναρτημένες σχετικῆς φωτογραφίες και πληροφορίες». Πρὸ λίγων μόλις ετών ἡ χώρα μας έζησε άνατριχιαστικές σκηνές φρίκης από τούς γνωστούς τότε σατανιστές. Δύσκολα μπορούσε κανείς νά πιστέψει πὸς ἡ λατρεία τοῦ Σατανᾶ θά εἶχε προσλάβει τέτοιες διαστάσεις. Καὶ ακόμα πιό δύσκολα μπορούσε κανείς νά φανταστεῖ, πὸς τέτοιες άρρωστημένες και διάστρφες έκδηλώσεις θά εύρισκαν άναπαύκρηση σιό σημερινὴ έποχὴ και μάλιστα σέ νέους ανθρώπους. Πὸς είναι δυνατόν σύγχρονοι άνθρωποι νά κατανοτοῦν έθελόδουλα θύματα ἢ τυφλὰ ὄργανα και νά μετέχουν σέ φρικιαστικῆς τελετές; Βρισκόμαστε, δυστυχώς, μπροστὰ σ' ένα ανησυχητικὸ φαινόμενο λατρείας τοῦ Σατανᾶ πού προβάλλει και καλλιεργεῖ τὴ βία, τὸ μίσος, τὴν άναισχυντία, τὴ διαστροφή. Τί άλλο είναι και τὰ έπαίσχυντα νομοσχέδια γιά τὴν ταυτότητα τοῦ φύλου, πού τορπιλίζουν τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς οἰκογένειας και τοῦ γάμου και τόσα άλλα;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεγράφοτος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ